

Добро, а шта нас сада чека.

Ово је прва реакција на вест да је ухапшен Ратко Младић. Олакшање и забринутост.

Олакшање зато што је Србија испунила моралну обавезу пре свега према себи. Она је показала да жели да има и чисто лице и чисте руке. Да не жели да било кога чува од одговорности за дела која је починио чак и ако га добар део становништва доживљава као хероја заштитника. Управо зато је тај морални подвиг већи.

Олакшање и зато што је владајућа елита испунила своју обавезу и обећање упркос уверењу половине становништва да хапшење Ратка Младића неће Србији донети било шта добро. Посао било које елите јесте да уради оно што је корисно за друштво и државу, чак и ако већина народа мисли да то није добро. Демократски изабрана елита управо таквим потезима доказује да јесте способна да управља једним друштвом без обзира на последице које може да има по себе.

Олакшање и зато што је Србија показала да има способне Савет за националну безбедност, тим за потрагу и Безбедносноинформативну агенцију, непрекидно оспоравану и оптуживану са свих страна, који су за мање од три године успели да заврше један изузетно сложен посао. Дакле, што је Србија показала да њене институције умеју да обављају послове за које су задужене.

Олакшање и зато што је Србија показала да као свака озбиљна држава поштује сопствене законе једнако као и своје међународне обавезе. И што је показала да су сумњичења која су стизала са Запада у великој мери била лишена добронамерности. У овом тренутку извештај Сержа Брамерца који је већ стигао у Уједињене нације и у којем

он тврди да Србија не сарађује са Хашким судом делује упозоравајуће за све који су научили да олако сипају оптужбе по Србији.

Олакшање и зато што са моралним кредитом хапшења Ратка Младића и Радована Караџића Србија има право да погледа у било чије очи и да тражи да се истраже злочини против Срба почињени у свим ратовима из деведесетих година. Србија је са хапшењем Младића још једном потврдила да има право да постави питање Добровољачке, „Олује“, „Жуте куће“.

Олакшање и зато што је Србија отворила себи европска врата снажније него досад, што је са пута у ЕУ уклонила препреку коју су описивали као непремостиву.

Забринутост почиње баш на прагу тих врата. Неће ли их поново притворити или залупити преостали хашки бегунац Горан Хаџић. Страх није неоправдан. Довољно је сетити се да Србија није чак ни озбиљно потапшана по рамену зато што је у Хаг послала Радована Караџића. Светло које је ова иста власт упалила хапшењем ратног председника Републике Српске, одмах је угасио неко ко воли да Србија и Срби буду дежурни кривци за све. Отуда забринутост да у том низу непремостивих препрека то прво постане Хаџић, а после, што да не и Шарић и...

(Политика)